

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6780/2022
10.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., коју заступа Лисавета Обрадовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Иван Перковић, адвокат из ..., ради продужења супружанског издржавања, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 25/22 од 27.01.2022. године, на седници одржаној дана 10.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 25/22 од 27.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 25/22 од 27.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Неготину, Судска јединица Кладово П2 39/20 од 18.10.2021. године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење постојања разлога за продужење супружанског издржавања утврђеног правноснажном пресудом Општинског суда у Кладову П 20/2006 од 23.03.2007. године, продуженог правноснажном пресудом Општинског суда у у Неготину, Судска јединица у Кладову П2 402/2013 од 17.06.2014. године и за обавезивање туженог да на име супружанског издржавања плаћа тужилци 35% од својих месечних пензијских примања почев од 12.03.2020. године па убудуће, до 05. у месецу за текући месец са законском затезном каматом на сваки доспели износ, с тим да је заостале рате дужан платити једнократно (став први изреке првостепене пресуде) и обавезана тужилца да накнади туженом трошкове поступка у износу од 58.500,00 динара (став други изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке другостепене пресуде одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) и утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су бивши супружници. Њихов брак, који је закључен 1983. године разведен је ...2007. године, пресудом којом

је тужени обавезан да плаћа тужиљи издржавање у износу од 35% од својих примања. Обавеза туженог да издржава тужиљу продужена је пресудом од 17.06.2014, правноснажном 12.03.2015. године. Тужбом поднетом у овом поступку 09.03.2020. године тужила је захтевала продужење обавезе туженог да је издржава почев од 12.03.2020. године па убудуће.

Првостепени суд је тужиљин тужбени захтев одбио применом одредаба Породичног закона којима је прописано (члан 163) да издржавање може трајати одређено и неодређено време (став 1), да издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година (став 2) и да се оно, изузетно, може продужити и после истека рока од пет година ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника повериоца издржавања да ради (став 3) и да издржавање престаје када истекне време трајања издржавања или смрћу повериоца или дужника (167. став 1). Према правном схватању тог суда, издржавање тужиље, упркос томе што пресудом од 17.06.2014. године није било временски ограничено, престало је по самом закону истеком рока од пет година те се након тога оно не може продужити, у складу са цитираним одредбама Породичног закона.

Налазећи да је првостепени суд правилно применио материјално право које се тиче престанка тужиљиног права на издржавање, другостепени суд је потврдио првостепену пресуду.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права. Правилно је схватање нижестепених судова да је право тужиље на издржавање, иако није било временски ограничено судском одлуком, ограничено самим законом (члан 163. став 2. Породичног закона), да се тужба за продужење издржавања мора поднети до истека времена трајања издржавања (став 3. истог члана), што тужила није учинила, јер је тужбу поднела у моменту када је издржавање већ било престало (члан 167. став 1. тачка 1), због чега је њен тужбени захтев неоснован.

С обзиром да је тужиљино право на издржавање већ било престало, није ни било места испитивању испуњености услова за продужење издржавања из члана 163. став 3. Породичног закона (због постојања нарочито оправданих разлога који је спречавају да ради с обзиром на њене године живота и здравствено стање), те су ревизијски наводи с тим у вези без утицаја на правилност оспорене пресуде.

Будући да и одлука о парничним трошковима почива на правилној примени материјалног права, одлучено је као изреци ове пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**